

De kleuren van schaduw

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie
De kleuren van schaduw

V.E. Schwab

DE KLEUREN VAN SCHADUW

Als één stad opbloeit, gaat een andere ten onder

ISBN 978-90-225-8494-1
ISBN 978-94-023-1282-9 (e-book)
NUR 334/285

Oorspronkelijke titel: *A Gathering of Shadows*
Vertaling: Inge Pieters
Omslagontwerp: Julia Lloyd, Titan, bewerkt door Baqup
Omslagbeeld: Dreamstime / Funny Little Fish
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2016 by Victoria E. Schwab
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die zich een weg door het leven vecht.

Magie en magiër moeten samen streven naar het juiste evenwicht. Magie is chaos. De magiër moet kalm zijn. Een verscheurd mens is een slecht omhulsel, dat zijn krachten ongericht en onbeheerst laat weglekken door alle kieren en spleten.

– Tieren Serense
hogepriester van het Londense Heiligdom

1

DIEF OP ZEE

I

De Arnesische Zee

Delilah Bard had nogal de neiging om problemen op te zoeken. Dat had haar altijd al beter geleken dan de problemen naar háár toe te laten komen, maar nu ze op de oceaan ronddobberde in een tweepersoonsbootje zonder roeispanten, zonder land in zicht en zonder wat dan ook, behalve de touwen waarmee haar polsen waren vastgebonden, begon ze er toch anders over te denken.

Het was een maanloze nacht, waarin de zee en de hemel haar aan alle kanten dezelfde donkere sterrenhemel voorspiegelden. Alleen de lichte deining onder het bootje bracht nog een beetje verschil aan tussen boven en beneden. Die oneindige weerspiegeling gaf Lila meestal het gevoel dat ze pal in het centrum van het heelal stond, maar nu ze er zo stuurloos in ronddobberde, zou ze het het liefst uitgillen.

Dat deed ze niet. Ze tuurde alleen naar de twinkelende lichtjes in de verte en de rossige gloed was het enige wat de lantaarns van het schip onderscheidde van het sterrenlicht. En zo zag ze het schip – háár schip – langzaam maar zeker bij haar vandaan varen.

De paniek greep haar bij de keel, maar ze beheerste zich.

Ik ben Delilah Bard, dacht ze, terwijl de touwen in haar polsen sneden. Ik ben een dief, een piraat, een reiziger. Ik heb drie verschillende werelden bezocht en ik leef nog steeds. Ik heb ko-

ninklijk bloed vergoten en magie in mijn handen gehad. Een hele scheepsbemanning kan niet wat ik kan. Ik heb jullie nergens voor nodig.

Ik ben verdomme uniek.

Dat voelde al een stuk beter. Ze keerde het schip de rug toe en keek uit over de eindeloze nacht.

Het had erger gekund, bedacht ze, maar ineens voelde ze koud water langs haar laarzen kabbelen en toen ze omlaagkeek, zag ze dat er een gat in de boot zat. Geen groot gat, helemaal niet groot, maar dat was een schrale troost. Een klein gat kon een boot net zo makkelijk tot zinken brengen, zij het dan iets minder snel.

Lila kreunde en keek naar het ruwe touw dat strak om haar handen zat, dubbel dankbaar dat die hufters haar benen vrij hadden gelaten, al zat ze natuurlijk wel opgesloten in die afgrijselijke jurk. Een lang, flutterig groen geval met veel te veel ruches en zo strak in de taille dat ze bijna geen adem kon krijgen. Waarom deden vrouwen zichzelf dit in godsnaam aan?

Het water kroop langzaam omhoog in het bootje en Lila probeerde zich uit alle macht te concentreren. Ze zoog zo veel adem in als haar kleding haar toestond en inventariseerde haar karinge, steeds nattere boedeltje: één vaatje bier (een afscheidsge-schenk), drie messen (allemaal netjes uit het zicht), een half dozijn seintoortsen (gekregen van de mannen die haar overboord hadden gezet), voornoemde jurk (dat vervloekte onding) en de inhoud van de plooiën en zakken daarvan (pure noodzaak als ze dit wilde overleven).

Lila pakte een van de seintoortsen, een soort vuurpijl die je kon aanstrijken als een lucifer en die dan een stroom kleurig licht produceerde. Geen zee van licht, maar een stabiele straal die sterk genoeg was om dwars door het duister te snijden. Elke seintoorts moest het een kwartier volhouden en de verschillende kleuren hadden elk hun eigen betekenis op open water: geel voor een zinkend schip, groen voor ziekte aan boord, wit voor niet nader aangeduide noodsituaties en rood voor piraten.

Ze had er van elk één en haar vingers dansten over de uiteinden terwijl ze haar opties overwoog. Ze wierp een blik op het stijgende water en besloot voor het gele signaal te kiezen. Ze pakte het ding met twee handen op en streek het aan tegen de rand van het bootje.

Meteen spoot er een verblindend licht uit dat de wereld in tweeën spleet, met alleen nog het felle goud-wit van het vuur-sig-naal en het dikke zwarte niets daaromheen. Lila bleef nog een halve minuut vloeken en met haar ogen knipperen toen ze het lichtsignaal omhoog had gericht, bij haar gezicht vandaan. Toen begon ze te tellen. Net toen haar ogen er eindelijk een beetje aan gewend waren, begon de seintoorts te haperen en te flakkeren, en toen ging hij uit. Ze tuurde de horizon af naar een schip, maar ze zag niets en het water in het bootje steeg langzaam maar zeker tot aan haar kuit. Ze pakte een tweede seintoorts – wit, voor noodsituaties – en streek hem aan tegen het hout. Dit keer schermde ze haar ogen af. Ze telde de minuten en tuurde de duisternis om de boot heen af naar tekenen van leven.

‘Kom op,’ fluisterde ze. ‘Kom op, kom op, kom op...’ Haar woorden gingen verloren in het gesis van het uitdovende vuursein. Toen zat ze weer in het donker.

Lila klemde haar tanden op elkaar.

Gezien de hoogte van het water in haar bootje had ze nog maar een kwartier – de duur van één vuursein – voordat ze echt zou zinken.

Toen kronkelde er iets langs de houten romp van het bootje. Iets met tanden.

Als er een god is, dacht ze, een bovenaards iets, een hemelse macht of wie dan ook daarboven – of daaronder – die het heel misschien wel prima zou vinden als ik nog even in leven blijf, dan zou dit een goed moment zijn om in te grijpen, uit medelijden of gewoon voor de lol.

Met die gedachte pakte ze de rode seintoorts – die voor piraten – en streek hem aan. Meteen baadde de nacht om haar heen in een spookachtig rood licht. Het deed haar heel even

denken aan de rivier de Isle in Londen. Niet háár Londen – als dat trieste oord al ooit van haar geweest was – of het angstaanjagend verbleekte Londen dat verantwoordelijk was voor Athos en Astrid en Holland, maar zijn Londen. Dat van Kell.

Hij lichtte op in haar hoofd als een seintoorts, met zijn rosige haar en die constante fronsrimpel tussen zijn ogen, het ene blauw, het andere zwart. De *Antari*. De magische jongen. De prins.

Lila staarde recht in het rode licht van de seintoorts tot die het beeld had weggebrand. Ze had dringender zaken aan haar hoofd. Het water bleef stijgen. De seintoorts was bijna op. Er gleden schaduwen om de boot heen.

Net toen het rode licht van het piratensein uit begon te gaan, zag ze het.

Het begon als niets – een sliertje mist op het wateroppervlak – maar al snel rees het spookbeeld van een schip op uit de mist. De gepolijste zwarte scheepsromp en de glanzend zwarte zeilen weerspiegelden de nacht naar alle kanten, de lantaarns aan boord waren klein en kleurloos genoeg om door te kunnen gaan voor sterrenlicht. Pas toen het zo dichtbij was dat het stervende rode licht van de seintoorts over de glimmende delen dansde, werd het schip zichtbaar. En toen zat het al bijna boven op haar bootje.

In de sputterende gloed van haar lichtsignaal ontwaarde Lila nu ook de naam van het schip, die in glinsterende verf op de romp geschilderd stond. IS RANES GAST.

De Koperdief.

Lila's ogen werden groot van verbazing en opluchting. Ze glimlachte zachtjes bij zichzelf, maar verborg dat snel achter een gezichtsuitdrukking die beter bij de situatie paste en een blik die tussen dankbaar en smekend in zat, met een glimmertje voorzichtige hoop.

Het vuursignaal ging als een nachtkaaars uit, maar het schip zat al naast haar, zo dichtbij dat ze de gezichten van de mannen die over de reling hingen kon zien.

‘*Tosa!*’ riep ze in het Arnesisch en ze stond op, voorzichtig genoeg om het kleine, zinkende bootje niet te erg te laten schommelen.

Help. Hulpeloosheid was haar nooit bijster natuurlijk afgegaan, maar ze deed haar best om het te imiteren toen de mannen vanaf het schip op haar neerkeken, in haar kleine, halfvolle bootje met haar vastgebonden polsen en haar doorweekte groene jurk. Ze voelde zich belachelijk.

‘*Kers la?*’ vroeg een van hen, meer aan de anderen dan aan haar. *Wat is dit?*

‘Een cadeautje?’ zei een ander.

‘Wel eerlijk delen, hoor,’ mompelde een derde.

Een paar anderen zeiden minder prettige dingen en Lila’s gezicht verstrakte, blij dat hun accent zo was getekend door modder en opspattend zeewater dat ze niet alles kon verstaan, al snapte ze de betekenis.

‘Wat doe je daar?’ vroeg een van hen. Zijn huid was zo donker dat zijn omtrekken naadloos overgingen in de nacht.

Haar Arnesisch was nog steeds verre van vloeiend, maar vier maanden op zee, omringd door mensen die geen Engels spraken, hadden het zeker verbeterd.

‘*Sensan,*’ antwoordde Lila. *Ik zink.* Daar kon de verzamelde bemanning wel om lachen, maar ze leken nog steeds geen haast te hebben om haar aan boord te hijsen. Lila stak haar handen omhoog, zodat ze het touw konden zien. ‘Ik kan wel wat hulp gebruiken,’ zei ze langzaam. Op die woorden had ze moeten oefenen.

‘Dat zie ik,’ zei de man.

‘Wie gooit zoiets moois nou weg?’ riep een ander.

‘Misschien is ze helemaal opgebruikt.’

‘Welnee.’

‘Hé, meisje! Heb je alles nog op de goeie plek zitten?’

‘Laat eens zien!’

‘Wat is dat voor geschreeuw?’ bulderde een stem, en twee tellen later kwam er een graatmagere man met diepliggende

ogen en een wijkende zwarte haardos in zicht boven de rand van het schip. De anderen deden eerbiedig een stapje terug toen hij de houten reling vastpakte en omlaagkeek naar Lila. Zijn scherpe blik gleed over haar, de jurk, het touw, het biervat, het bootje.

De kapitein, vermoedde ze.

‘U zit zo te zien aardig in de penarie,’ riep hij. Hij verhief zijn stem niet eens echt, maar die droeg ook zo al ver genoeg en zijn Arnesische accent was duidelijk te horen, al slikte hij hier en daar een lettertje in.

‘Hoe opmerkzaam,’ riep Lila terug, voor ze zich kon inhouden. Die brutaliteit was een gok, maar het enige wat ze echt goed kon, overal en altijd, was haar slachtoffers inschatten. En jawel hoor, de magere man glimlachte. ‘Mijn schip is gekaapt,’ zei ze, ‘en mijn nieuwe sloop zal het niet lang meer volhouden en zoals u kunt zien...’

Hij kapte haar af. ‘Misschien praat het wat makkelijker als u boven komt?’

Lila knikte met een zweem van opluchting. Ze begon al te vrezzen dat ze zouden doorvaren en haar laten verdrinken. Wat, te oordelen naar de schunnige uitspraken en de nog schunnigere blikken van de bemanning, misschien wel de gunstigste optie was, maar hierbeneden had ze niets en daarboven had ze in elk geval nog een kans.

Er werd een touw over de reling gegooid. Het verzwaarde uiteinde landde in het stijgende water bij haar voeten. Ze pakte het vast en gebruikte het om haar bootje tegen de romp van het schip te trekken, waar een touwladder was neergelaten, maar voor ze zichzelf kon ophijsen, kwamen er twee mannen omlaag, die naast haar in de boot stapten, waardoor die nog veel harder begon te zinken. Het leek hen niet te deren. De een bracht het vaatje bier aan boord en de ander begon, tot Lila’s grote schrik, háár aan boord te hijsen, wat haar helemaal niet lekker zat. Hij gooide haar over zijn schouder en ze had er al haar zelfbeheersing – waarvan ze toch al niet zo veel had – voor nodig om geen

mes in zijn rug te rammen, vooral toen zijn handen onder haar rok kropen.

Lila drukte haar nagels in haar handpalmen en toen de man haar eindelijk naast het biervat op het scheepsdek zette ('Zwaarder dan ze eruitziet,' bromde hij, 'en maar half zo zacht...') had ze acht halvemaantjes in haar handen staan.

'Klootzak,' gromde Lila bij zichzelf in het Engels. Hij knipogde naar haar, terwijl hij iets mompelde over de zachte plekjes die er het meest toe deden, en Lila zwoer inwendig dat ze hem zou vermoorden. Heel langzaam.

Toen rechtte ze haar rug en zag ze dat ze midden in een kringetje zeelieden stond.

Nee, geen zeelieden natuurlijk.

Piraten.

Groezelig, zongebleet en vol zoutvlekken, met gebronsde gezichten en verbleekte kleren, en allemaal met een tatoeage van een mes op hun keel. Het merkteken van de piraten van de Koperdief. Ze telde er zeven om zich heen, vijf mannen waren bezig met het touwwerk en de zeilen, en vermoedelijk zat er nog een half dozijn benedendeks. Achttien. Afgerond een man of twintig.

De graatmagere man doorbrak de kring en kwam naar voren.

'Solase,' zei hij, en hij spreidde zijn armen. 'Mijn mannen zijn dapper genoeg, maar manieren hebben ze niet.' Hij bracht zijn handen naar de schouders van haar groene jurk. Er zat bloed onder zijn nagels. 'U trilt helemaal.'

'Ik heb een nare avond achter de rug,' zei Lila, en toen ze de ruige bemanning nog eens goed bekeek, hoopte ze maar dat het niet erger zou worden.

De magere man glimlachte. Hij had nog verbazingwekkend veel tanden in zijn mond. 'Anesh,' zei hij, 'maar nu bent u in betere handen.'

Lila wist genoeg over de bemanning van de Koperdief om te weten dat hij loog dat hij barstte, maar ze deed of haar neus bloedde. 'Wiens handen mogen dat wel zijn?' vroeg ze, terwijl

het wandelende skelet haar handen pakte en zijn gebarsten lippen op haar knokkels drukte, waarbij hij het touw dat nog steeds strak om haar polsen zat straal negeerde.

‘Baliz Kasnov,’ zei hij. ‘De illustere kapitein van de Koperdief.’

Perfect. Kasnov was een legende op de Arnesische Zee. Zijn bemanning was klein, maar handig, en ze stonden erom bekend dat ze in de donkerste uren voor zonsopgang schepen enterden en de bemanning de strot afsneden, waarna ze zich uit de voeten maakten met de lading en de doden gewoon achterlieten om weg te rotten. Hij zag er misschien uitgehongerd uit, maar hij was een beruchte veelvraat als het om buit ging, vooral consummeerbare buit, en Lila wist dat de Koperdief op weg was naar de noordkust van een stad die Sol heette, waar ze de eigenaren van een bijzonder grote lading eersteklas dranken wilde overvallen.

‘Baliz Kasnov,’ zei ze langzaam, alsof ze die naam nog nooit had gehoord.

‘En u bent?’ wilde hij weten.

‘Delilah Bard,’ antwoordde ze. ‘Van de Goudvis. Maar nu niet meer.’

‘Nu niet meer...’ zei Kasnov, alsof hij meer wilde weten, terwijl zijn mannen aan het biervaatje begonnen, duidelijk verveeld omdat ze haar kleren nog aanhad. ‘Goed dan, mejuffrouw Bard,’ zei hij, terwijl hij samenzweerderig zijn arm door de hare stak. ‘Vertelt u dan maar eens hoe u in dat kleine bootje terecht bent gekomen. De zee is geen plek voor mooie jongedames als u.’

‘*Vaskens*,’ zei ze – *piraten* – alsof ze geen idee had dat dit woord ook van toepassing was op haar huidige gezelschap. ‘Ze hebben mijn schip gestolen. Het was een bruiloftsgeschenk van mijn vader. We zouden naar Faro zeilen – we zijn eergisteravond vertrokken – maar ze kwamen vanuit het niets, ze bestormden de Goudvis...’ Ze had haar verhaal goed ingestudeerd, niet alleen de woorden, maar ook de veelbetekenende stiltes.

‘Ze... Ze hebben mijn man vermoord. Mijn kapitein. Het grootste deel van mijn bemanning.’ Dit was het moment waarop Lila terugviel op het Engels. ‘Het ging zo snel...’ Ze hield snel op met praten, alsof ze zich per ongeluk had versproken.

Maar ze had de aandacht van de kapitein ermee weten te vangen, als een vis aan een haak. ‘Waar komt u vandaan?’

‘Uit Londen,’ zei Lila, en ze liet haar accent doorschemeren. Er ging geroezemoes op in de groep. Ze praatte snel verder om haar verhaal af te kunnen maken. ‘De Vis was klein,’ zei ze, ‘maar zo kostbaar. Volgepakt met voorraden voor een maand. Eten, drinken... geld. Het was een geschenk, zoals ik al zei. En nu is hij weg.’

Maar dat was hij niet, niet echt tenminste. Ze keek achterom over de reling. Het schip was een vaag vlekje licht aan de verre horizon. Het had de aftocht gestaakt en leek te wachten. De piraten volgden haar blik met hongerige ogen.

‘Hoeveel man?’ vroeg Kasnov.

‘Genoeg,’ zei ze. ‘Zeven? Acht?’

De piraten glimlachten begerig en Lila wist wat ze dachten. Ze waren met meer dan twee keer zo veel en ze hadden een schip dat zich als een schaduw kon schuilen in het donker. Als ze de vluchtende buit konden inhalen... Ze voelde de onderzoekende blik in de diepliggende ogen van Baliz Kasnov, die op haar gericht waren. Ze keek terug zonder met haar ogen te knippen en vroeg zich afwezig af of hij magie beheerste. De meeste schepen werden beschermd door verschillende bezweringen – dingen om het leven van de opvarenden veiliger en aangenaamer te maken – maar ze had tot haar verbazing opgemerkt dat de meesten die ze op zee tegenkwam geen grote gave hadden voor het manipuleren van de elementen. Alucard zei dat aanleg voor magie een hooggewaardeerde eigenschap was en dat je met echte talenten meestal wel legaal werk aan land kon krijgen. Magiërs op zee richtten zich bijna altijd op de relevante elementen – water en wind – maar er waren maar weinigen die de golven konden manipuleren en uiteindelijk gaven de meesten

nog steeds de voorkeur aan ouderwetse stalen wapens. Wat Lila absoluut kon navoelen, aangezien ze er zelf een stuk of wat onder haar kleren verborgen hield.

‘Waarom hebben ze u gespaard?’ vroeg Kasnov.

‘Noemt u dat gespaard?’ zei Lila verontwaardigd.

De kapitein likte zijn lippen af. Ze zag meteen dat hij allang besloten had wat hij met dat schip wilde. Nu moest hij nog besluiten wat hij met haar zou doen. De Koperdieven stonden niet bekend om hun barmhartigheid.

‘Baliz...’ zei een van de piraten, een man die donkerder was dan de rest. Hij legde een hand op de schouder van de kapitein en fluisterde iets in zijn oor. Lila kon maar een paar gemompelde woorden verstaan. ‘Londenaren.’ ‘Rijk.’ En ‘losgeld’.

Er speelde een traag lachje over de lippen van de kapitein. ‘Anesh,’ zei hij met een knikje. Toen riep hij tegen de rest van de bemanning: ‘Hijs de zeilen! Zuidwestelijke koers! We gaan een goudvis vangen.’

De mannen bromden instemmend.

‘Mejuffrouw,’ zei Kashov, terwijl hij Lila naar de trap dirigeerde. ‘U hebt een zware avond achter de rug. Ik zal u mijn hut wijzen, waar u het vast iets comfortabeler zult vinden.’

Achter haar hoorde ze de geluiden van een vaatje dat geopend werd en bier dat werd ingeschonken, en ze glimlachte terwijl de kapitein haar benedendeks bracht.

Kasnov bleef godzijdank niet plakken. Hij installeerde haar in zijn hut met het touw nog steeds om haar polsen en verdween toen weer. De deur deed hij achter zich op slot. Tot haar grote opluchting had ze benedendeks maar drie man gezien. Er zaten dus vijftien man op de Koperdief.

Lila ging op de rand van het bed van de kapitein zitten en telde tot tien, twintig, dertig, terwijl de voetstappen boven haar heen en weer bonkten en het schip zwenkte in de richting van haar eigen vluchtende schip. Ze hadden niet eens de moeite gedaan om te kijken of ze gewapend was, wat Lila toch ietwat ar-

rogant voorkwam. Ze viste een mes uit haar laars, draaide dat met een geoeffend gebaar om en sneed in één beweging door de touwen los. Die vielen op de vloer, terwijl ze haar polsen wreef en zachtjes neuriede. Een zeemansliedje over de Sarows, een soort spookverschijning die volgens de verhalen rondwaarde op verdwaalde schepen in de nacht.

Hoe weet je wanneer de Sarows komt?

(De Sarows komt, de Sarows komt)

Hoe weet je wanneer de Sarows komt?

(De Sarows komt aan boord)

Lila pakte de taille van haar jurk met twee handen beet en scheurde de lange rok eraf. Daaronder zat een strakke zwarte broek die bij de kuit in haar laarzen verdween, met boven elke knie een holster met een mes erin. Ze pakte er een en sneed de linten van het korset op haar rug open, zodat ze weer kon ademen.

Als de wind gaat liggen, maar door blijft zingen

(In je oren blijft zingen, in je hoofd blijft zingen)

Als de wind gaat liggen, maar door blijft zingen

(in je bloed en je botten, aldoor)

Ze gooide de groene rok op het bed en sneed hem open, van de zoom tot de gescheurde taille. Tussen alle ruches zat een half dozijn dunne staafjes die door konden gaan voor baleinen en op seintoortsen leken, maar iets heel anders waren. Ze stak haar mes in haar laars en viste de dunne kaarsen uit de stof.

Als de stroming zwijgt, maar het schip vaart door

(Het schip vaart door, het schip vaart door)

Als de stroming zwijgt, maar het schip vaart door

(Naar een ver en eenzaam oord)

Boven zich hoorde Lila een bonk, alsof er iets zwaars viel. Toen nog een, en nog een. Het bier begon te werken. Ze pakte een stukje zwarte stof, smeerde dat aan één kant in met houtskool en bond het over haar neus en mond.

*Als de maan en de sterren zich verbergen
(Voor het donker zich verbergen)
Als de maan en de sterren zich verbergen
(Als de Sarows het donker verstoort)*

Het laatste wat Lila uit de plooiën van de groene rok opdiepte, was haar masker. Een zwartleren masker, een heel simpel ding, los van de hoorns die met een vreemd, dreigend soort gratie opkrulden over het voorhoofdstuk. Lila zette het masker op haar hoofd en bond het van achteren vast.

*Hoe weet je wanneer de Sarows komt?
(De Sarows komt, de Sarows komt)
Hoe weet je wanneer de Sarows komt?
(De Sarows komt aan boord)*

In de hoek van de kapiteinshut stond een kijkglas, zo oud dat het zilver half was afgesleten, en ze bekeek haar spiegelbeeld terwijl er voetstappen op de trap begonnen te bonken.

*Dat weet je niet, dat weet je niet
(Je ziet hem niet, je hoort hem niet)
Dat weet je niet, dat weet je niet
(Hij is allang aan boord)*

Lila glimlachte achter het masker. Toen wendde ze zich af van de spiegel en ging met haar rug tegen de muur staan. Ze streek een kaars aan tegen het hout, net als met de seintoortsen, maar anders dan bij de seintoortsen kwam er geen licht uit, maar dikke wolken witte rook.

Twee tellen later vloog de deur van de kapiteinshut open, maar de piraten waren te laat. Ze gooide de rokende kaars de kamer in en hoorde struikelende voetstappen en hoestende mannen, die al snel omvielen door het middel in de rook.

Dat zijn er al twee, dacht Lila, en ze stapte over de bewusteloze mannen heen. Nog dertien te gaan.

Niemand bestuurde het schip. Het lag dwars op de golven, die nu op de zijkant van de romp inbeukten in plaats van op de boeg, zodat het hele gevaarte onaangenaam schommelde onder Lila's voeten.

Ze was al bijna bij de trap toen ze de eerste piraat tegen het lijf liep, of hij haar. Het was een reus van een vent, maar hij liep ietwat traag en onhandig door het middel waarmee het bier was aangelengd. Lila rolde weg toen hij haar wilde grijpen en ramde haar voet in zijn borst, waardoor hij hard genoeg tegen de muur sloeg om zijn botten te horen kraken. Hij kreunde en zakte langs de planken muur naar de vloer met een halve vloek op zijn lippen voordat de punt van haar laars zijn kaak raakte. Zijn hoofd klapte opzij en viel toen slap voorover op zijn borst.

Nog twaalf te gaan.

Boven haar galmden voetstappen. Ze stak weer een kaars aan en gooide die de trap op toen er nog drie mannen benedendeks kwamen. Nummer één zag de rook en probeerde rechtsomkeert te maken, maar nummer twee en drie blokkeerden de trap en binnen de kortste keren lagen ze alle drie hoestend en hijgend over de houten treden gedrapeerd.

Negen.

Lila gaf de dichtstbijzijnde piraat een duwtje met haar voet, stapte over hem heen en ging de trap op. Voor de rand van het dek bleef ze even in het donkere trapgat staan om te kijken of ze tekenen van leven zag. Die zag ze niet. Ze trok de hout-